08/05/2022

Κυριακή των Μυροφόρων: Η Εκκλησία μας τιμά τις Πρεσβυτέρες – Τι έλεγε ο μακαριστός Χριστόδουλος

/ Επικαιρότητα

Σήμερα, Κυριακή των Μυροφόρων, η Εκκλησία μας τιμά τις μαθήτριες του Κυρίου, οι οποίες έζησαν πρώτες το θαύμα της Αναστάσεως. Πρόκειται για τις γυναίκες που ακολουθούσαν τον Κύριο μαζί με τη Μητέρα του, έμειναν μαζί της κατά την ώρα του σωτηριώδους πάθους και φρόντισαν να αλείψουν με μύρα το σώμα του Κυρίου. Οι Μυροφόρες γυναίκες ενέπνευσαν πολλούς μεγάλους Πατέρες της Εκκλησίας, οι οποίοι προέβαλαν την αφοσίωση και τη μαρτυρία τους ως πρότυπο για το ρόλο των γυναικών στη ζωή της Εκκλησίας.

- Της Δέσποινας Σωτηρίου

Στη σημερινή εποχή τις φροντίδες των σύγχρονων μυροφόρων θα λέγαμε ότι φέρουν οι πρεσβυτέρες, οι κατηχήτριες και οι διακόνισσες.

Έλεγε ο Μακαριστός Αρχιεπίσκοπος κυρός Χριστόδουλος:

Ευλογία, θυσία, διακονία, ευθύνη

…Κατ’ αρχήν, πρέπει να πω πόσο μεγά-λη ευλογία είναι για την Αγία Ορθόδοξη Εκκλησία μας το γεγονός ότι έχει καθιε-ρώσει, μεταξύ των άλλων, και τον έγγαμο κλήρο, δηλαδή τους ιερείς οι όποιοι έχουν οικογένεια, εν αντιθέσει με την άτεγκτη ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, ή οποία στο σημείο αυτό ακολουθεί μίαν άλλη οδό.

Σε όλα της τα ζητήματα, άλλα και σ’ αυτό, ή Αγία “Ορθόδοξη Εκκλησία μας αποδει-κνύεται πολύ πιο ανθρώπινη, πολύ πιο ζεστή, πολύ πιο κοντά στον άνθρωπο και στις ανάγκες του, και, επαναλαμβάνω ότι θεωρώ πώς αυτά είναι πολύ μεγάλη ευλογία, να έχουμε ιερείς εγγάμους, πού αποτελούν την πλει-ονότητα των ιερέων μας, ιερείς οι όποιοι ζουν το μυστήριο της ιερωσύνης ταυτό-χρονα με τη θαλπωρή της οικογενειακής εστίας και της οικογενειακής αγάπης. Θέλω να πιστεύω ότι, αν δεν ήσαν έτσι τα πράγματα, ή Εκκλησία θα ήταν κάπως απομακρυσμένη από τα προβλήματα του συγχρόνου ανθρώπου, και τούτο γιατί μέσα στην οικογένεια βιώνεται ή πληρότη-τα των ανθρωπίνων αναγκών, αλλά και των ιερών και αγίων λύσεων στις ανάγκες αυτές καί στα προβλήματα των ανθρώπων.

“Όσον άφορα στο έργο μας πρέπει να τονίσει κανείς τέσσερις λέξεις-κλειδιά. Οι λέξεις αυτές είναι: πρώτον ευλογία, δεύτερον θυσία, τρίτον διακονία και τέταρτον ευθύνη.

Πρώτα απ’ όλα να τονίσουμε την ευλογία. Γνωρίζω πολύ καλά ότι όλοι ξέρουμε ότι το να είναι κανένας ιερέας, αυτό δεν είναι αποτέλεσμα δικής του προσ-πάθειας, αλλά είναι επιλογή και εκλογή του θεού. «Ούχ ύμεϊς με έξελέξασθε», είπεν ό Κύριος στους δώδεκα μαθητές Του, «άλλ’ εγώ έξελεξάμην υμάς εκ του κόσμου». Και είναι γνωστό επίσης και το «ούχέαν τω τις λαμβάνει την τιμήν, άλλα ό καλούμενος υπό τον Θεού, καθάπερ και ό Ααρών». Ή συνειδητοποίηση, επομένως, του γεγονότος και της αληθείας ότι πρό-κειται για μία κλίση-κλήση (με γιώτα και με ήτα), μία κλίση-κλήση, ή οποία απορ-ρέει από την επιλογή του Θεού για μας, συνιστά πραγματικά μια υψηλή τιμή, ή οποία είναι ευλογία. Και αυτό δεν πρέπει ποτέ να το λησμονούν ούτε οι ιερείς μας και οι αρχιερείς μας, ούτε οι οικογένειες των ιερέων μας, πού μετέχουν σ’ αυτήν την ευλογία. Και αυτό είναι πηγή και έμπνευσης και δύναμης κα-θημερινής…

Η δεύτερη λέξη -κλειδί είναι η θυσία. Η θυσία είναι σύμφυτη με την ιερατική αποστολή. Και βεβαίως ή πρεσβυτέρα, ως σύζυγος και μητέρα μέσα στο σπίτι, έχει επιπλέον θυσίες να υποστεί, δεδομένου ότι ναι μεν συμμετέχει κατά κάποιον τρό-πον στην αποστολή του ιερέως στον κόσμο και στην κοινωνία, αλλά ωστόσο έχει και τα ιδικά της επιπλέον προβλή-ματα ως σύζυγος και μητέρα.

Κατ' αρχήν, στη σημερινή εποχή δεν είναι τόσο εύκολο να είναι κάποια γυναί-κα σύζυγος ιερέως. Εάν οι ιερείς μας, εις την εποχήν μας και πάντοτε, έφερναν τον ονειδισμό του Χρίστου, το ίδιο ισχύει, τηρουμένων των αναλογιών, και για την σύζυγο του ιερέως και για τα παιδιά του.

Πρέπει να στηρίξουμε τις ιερατικές οικογένειες, για να μπορέσουν αυτόν τον σταυρόν μιας τέτοιας θυσίας να τον φέρουν, πάντοτε βεβαίως με την λογικήν της ευλογίας, με την οποίαν αρχίσαμε προηγουμένως την παράθεσιν αυτών των σκέψεων μας. Τα προβλήματα της ιερα-τικής οικογένειας ίσως να μην είναι ευ-ρέως γνωστά, αλλά ωστόσο υπάρχουν, εί-ναι προβλήματα τα οποία τα κλείνει μέσα της ή κάθε οικογένεια, ή κάθε ιερατική οικογένεια, κι είναι προβλήματα, όμως, τα όποια έχομε όλοι καθήκον και υπο-χρέωση να τα προσεγγίσουμε, για να δώ-σουμε ένα χέρι βοηθείας στην αντιμετώ-πιση των…

Ή τρίτη λέξη είναι ή διακονία. Ή δια-κονία προέρχεται από την αντίληψη που έχουμε και έχουμε διδαχθεί να έχουμε, ότι είμαστε μιμητές Ιησού Χρίστου, ό όποιος «ουκ ήλθε διακονηθήναι αλλά διακονήσαι και δούναι την ψυχήν αυτόν λύτρον αντί πολλών, λύτρον υπέρ τον κόσμου». Ή διακονία, ή έννοια της δια-κονίας είναι σύμφυτη με την έννοια της ιερωσύνης και προϋποθέτει, βεβαίως, μεγάλα αποθέματα αγάπης μέσα στην ψυχήν του ιερέως, αλλά και εις την ψυχήν της πρεσβυτέρας, της συζύγου του. Και αυτή ή διακονία είναι πού επεκτεί-νεται και αγκαλιάζει όλον τον άνθρωπο ως ψυχοσωματική οντότητα…

Και τέλος ή λέξη ευθύνη, ή τέταρτη λέξη, είναι και αύτη ή οποία προσιδιάζει στους ανθρώπους της Εκκλησίας και στους Ιερείς και στις πρεσβυτέρες. Το να ζει κανείς με ευθύνη, με υπευθυνότητα, με συνείδηση μιας υψηλής αποστολής, την οποίαν έχει να επιτελέσει μέσα στον κόσμο, και αυτό επίσης είναι μοναδικό. Είναι κάτι το όποιον το βιώνουμε περισσότερον και όλιγώτερον μπορούμε να το περιγράψουμε. Τι σημαίνει να ζεϊ κανένας με ευθύνη; Σημαίνει ακριβώς να ζει καθέ-νας με την αίσθηση και της προσφοράς μέσα στο κοινωνικό σύνολο, άλλα και της ανταμοιβής για αυτό το όποιον προσ-φέρει στο κοινωνικό σύνολο.

Απόσπασμα ομιλίας του μακαριστού αρχιεπισκόπου Αθηνών κυρού Χριστοδούλου – από την Σύναξη Πρεσβυτερών της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών.